

Rådgivende uttalelse:

- Dato:** 18. oktober 2010
- Sak:** 10/1
- Klager:** A kommune
- Klagemotpart:** Staten v/Barne-, ungdoms- og familiedirektoratet (Bufdir)
Postboks 8113 Dep
0032 Oslo
- Nemnda:** Tingrettsdommer Kim Heger (leder), advokat Kristel Heyerdahl og
assisterende kommuneadvokat i Oslo, Ola Rømo.
- Avgjørelsesform:** Nemndas avgjørelse er fattet i nemndsmøte basert på partenes skriftlige
fremstilling.
- Saken gjelder:** Saken gjelder kostnadsfordelingen mellom staten og A kommune for en
gutt i fosterhjem med særskilte behandlings- og støttebehov.

A = kommune
B = gutt
C = psykolog
D = sykehus
E = fylke

I møte 18. oktober 2010 fattet Barnevernets tvisteløsningsnemnd i sak 10/1 slik

Rådgivende uttalelse:

Saken gjelder spørsmålet om kommunen har krav på refusjon for forsterkningstiltak knyttet til fosterhjemsplassering for B (født 1993) med særskilte behandlings- og støttebehov.

Ved klage datert 3. mars 2010, innkommet nemnda 9. april 2010, fra barneverntjenesten i A kommune brakte kommunen saken inn for nemnda. Innklagede innga rettidig tilsvaer 21. mai 2010 og aksepterte samtidig nemndsbehandling. Kommunen har i brev av 23. august kommentert tilsvaret.

Sakens bakgrunn

Kommunen har siden tidlig på 1990-tallet hatt en løpende barnevernsak på B og familien. B har fått ulike diagnoser, herunder diagnosene multiple utviklingsforstyrrelser og ADHD, og har behov for særskilt tilrettelegging, hjelp, støtte og omsorg. Omsorgen ble overtatt av kommunen i 1995, men etter anke til tingretten ble B tilbakeført til mor. Han bodde deretter hjemme med flere hjelpetiltak, frem til frivillig plassering i fosterhjem i perioden desember 2005 – mars 2006. Deretter flyttet B hjem til mor, med avtale om 14 dager i fosterhjem og 14 dager hos mor med miljøarbeider til stede. Denne ordningen ble definert som fosterhjemsplassering med hjemmel i barnvernloven § 4-4 femte ledd. Fra høsten 2008 ble botiden hos mor redusert til åtte døgn i måneden. Oppholdet hos mor er gjennomført med miljøarbeider til stede, samtidig som fosterhjemmet er forsterket ved at en av fosterforeldrene frikjøpes fra arbeid. I 2009 anla kommunen ny sak for fylkesnemnda om omsorgsovertagelse, jfr. barnevernloven § 4-12 første ledd, men saken ble trukket etter oppnådd enighet om fortsatt frivillig fosterhjemsplassering, jfr. barnevernloven § 4-4 femte ledd.

Partenes anførsler

Klager, A kommune, har i det vesentlige anført at Bs relasjon til mor er preget av tett, utrygg og uforutsigbar tilknytning. Imidlertid fungerer B mer normalt når han er i fosterhjem hvor han får mer struktur og grensesetting. I fosterhjemmet får han utviklet sitt læringspotensial.

Mor har en lett psykisk utviklingshemming og ADHD, med språkproblemer og særskilte støttebehov. Hun har manglende impuls kontroll med manglende evne til å forstå Bs behov. Dette fører bl.a. til vanskelige følelsesmessige opplevelser for B.

Barnevernet fikk i 1995 medhold i omsorgsovertagelse i fylkesnemnda for B og hans eldre bror. Broren flyttet i fosterhjem, mens B flyttet tilbake til hjemmet etter at mor fikk medhold i ankebehandlingen. I oktober 2009 forberedte barnevernet ny sak for fylkesnemnda om omsorgsovertagelse etter barneloven § 4-12. Denne ble imidlertid ikke sendt inn, da barnevernet vurderte frivillig plassering etter § 4-4 femte ledd som en bedre løsning.

Barnevernet har gjennom årene satt inn store hjelpetiltak i hjemmet, med tillegg av at barnevernet har hatt tett oppfølging i skole, BUP, avlastningstiltak besøkshjem miljøarbeider og PP-tjeneste. I tillegg har B hatt avlastning i avlastningsbolig, jfr. lov om sosiale tjenester.

Den første avtalen om kommunebasert tiltak med statlig støtte kom i stand 1. november 2005. Etter denne hadde kommunen betalingsansvar for egenandel for kommunebasert tiltak. I 2007 ble det inngått ny avtale mellom kommunen og Bufetat om hjemmebasert tjeneste, hvorefter kommunens betalingsansvar var egenandelen.

I 2008 ble det satt i gang et tobasesystem, der B skulle bo i fosterhjem 14 dager i måneden. Resten av tiden skulle han være på samvær med mor med ytterligere tiltak i hjemmet. Barnevernet søkte om refusjon for tiltakene med henvisning til omsorgssituasjonen i hjemmet. Søknaden om refusjon av kommunalt fosterhjem og lønn til miljøarbeider ble avslått av fosterhjemstjenesten, men prosjektet ble likevel gjennomført ved tilsagn om plass i barneverntiltak i perioden 1. januar 2008 – 30. juni 2008.

I mai 2008 søkte kommunen om videreføring av prosjektet under henvisning til at Bs problemer hadde sin årsak i omsorgssvikten. Kommunen viser til at B fungerer langt bedre i fosterhjemmet. I tilsagnet fra Bufetat ble konkludert med en 50/50-delning av utgiftene under henvisning til at Bs problemer skyldes både omsorgssvikt og funksjonshemninger.

I oktober 2009 gjorde kommunen vedtak om å utvide fosterhjemsoppholdet for B. Bufetat vurderte tiltaket som kommunalt fosterhjem med statlig forsterkning, hvorefter kommunen søkte Bufetat om refusjon for de styrkingstiltak kommunen vurderte som nødvendige for å skape en god omsorgssituasjon. Bufetat innvilget delvis søknaden, men barneverntjenesten fikk ikke innvilget refusjon for tiltak for miljøarbeider i hjemmet og full kompensasjon for frikjøp av fosterhjem. Dette gjaldt også for 2010.

Kommunen mener at omsorgssvikten i hjemmet er hovedårsaken til Bs problemer, selv om han også har noen diagnoser. Dette var det enighet om frem til avtalene i 2008. At omsorgssvikten er dominerende årsak til Bs problemer, viser seg ved at han fungerer langt bedre i fosterhjemmet. Kommunen kjenner Bs historie godt, og anfører at Bs situasjon ville vært langt lettere dersom han hadde fått oppleve en bedre omsorgssituasjon i barndom og ungdom.

Bufetat har i det vesentlige anført at etaten har gått inn med store tilskudd under forutsetning av at kommunen samtidig arbeidet med å bygge opp tiltak etter annet lovverk. Da kommunen ikke bygget opp tiltak etter annet lovverk, måtte *Bufetat* redusere sine tilskudd. Kommunen brøt forutsetningen for samarbeidet, og *Bufetat* står da fritt til å revurdere samarbeidet.

Bufetat mener det er mest sannsynlig at omsorgssvikten ikke er hovedårsaken til Bs funksjonshemninger og derav følgende forsterkningstiltak. Kommunen må derfor selv bære alle de ekstraordinære forsterkningsutgiftene. Kommunen bør derfor ikke få refusjon for forsterkningstiltak knyttet til fosterhjemsplasing. Dersom nemnda gir *Bufetat* medhold, bør ny beregning gis virkning fra en måned etter nemndas avgjørelse.

Nemndas bemerkninger:

1.

Høsten 2007 utarbeidet det daværende Barne- og likestillingsdepartementet rundskriv Q-06/2007 om oppgave- og ansvarsfordeling mellom kommuner og statlige barnevernsmyndigheter og om betalingsordninger i barnevernet ("betalingsrundskrivet"). Ved praktiseringen av rundskrivet erfarte staten og kommunene at det er vanskelig å unngå gråsoner hva gjelder oppgave- og betalingsansvaret i enkelte av disse sakene.

I samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Kommunens Sentralforbund (KS) og Regjeringen/ ved daværende Barne- og likestillingsdepartementet om utvikling av barnevernet, ble partene enige om å etablere et tvisteløsningsorgan for de såkalte "gråsonesaker". Dette er saker der det er tvist mellom kommune og stat om grensen mellom statens betalingsansvar etter barnevernloven og kommunens betalingsansvar etter annen lovgivning. Gråsonesakene oppstår der et barn har behov for tiltak både etter barnevernloven og andre velferdslover.

På bakgrunn av ovennevnte opprettet partene 1. januar 2010 Barnevernets tvisteløsningsnemnd. Nemnda er et uavhengig organ som skal gi rådgivende uttalelser i gråsonesaker som begge parter velger å bringe inn for nemnda. Nemndas uttalelse er ikke rettslig bindende.

Barnevernets tvisteløsningsnemnd består av leder og seks medlemmer – alle jurister. Leder er utnevnt av departementet i samarbeid med KS, mens tre medlemmer er utnevnt av departementet på fritt grunnlag og tre medlemmer er utnevnt etter forslag fra KS. Nemnda settes i hver sak med lederen og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt på fritt grunnlag og ett medlem fra gruppen som er oppnevnt etter forslag fra KS.

KS og departementet utarbeidet saksbehandlingsregler for nemnda (datert 17. november 2009) og for nemndas sekretariat.

2.

Det rettslige utgangspunkt om fordeling av utgifter i barneverntjenesten følger av barnevernloven § 9-4 og § 9-5:

§ 9-4. Statlig regional barnevernmyndighets økonomiske ansvar for barneverntjenesten

Når det gjelder barn under 20 år som blir plassert i fosterhjem eller institusjon eller får opphold i senter for foreldre og barn, skal statlig regional barnevernmyndighet dekke den del av kommunens utgifter som overstiger det kommunen plikter å betale etter § 9-5.

§ 9-5. Statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen.

Den kommune som har søkt om inntak for et barn i institusjon eller for barn og foreldre i senter for foreldre og barn, skal yte delvis refusjon av oppholdsutgifter til statlig regional barnevernmyndighet etter satser fastsatt av departementet. Det kan også fastsettes satser for kommunal refusjon ved inntak i institusjon eller senter for foreldre og barn med tilknyttet spesialisttjeneste etter denne loven. Departementet kan gi forskrifter om refusjonsordningen

Med hjemmel i barnevernloven § 9-5 er det gitt forskrift om statlig regional barnevernmyndighets rett til å kreve refusjon fra kommunen for opphold i institusjon (FOR-2003-11-26-1397). Satsene fastsettes hvert år i statsbudsjettet, jfr. forskriften § 4, og meddeles i departementets årlige rundskriv (se for eksempel rundskriv Q-2010-9001). Etter dette vil statlig regional barnevernmyndighet refundere kommunens oppholdsutgifter til fosterhjemsplassering i den utstrekning de overstiger den fastsatte sats per plass per måned..

Barn og ungdom med funksjonshemninger - og som samtidig har behov for barneverntjenester - kan ha rett til både statlige spesialisthelsetjeneste, kommunal omsorg og behandling og tjenester etter barnevernsloven. Dette innebærer at et barn med sammensatte problemer som er plassert i barneverninstitusjon også har rett til hjelpetiltak etter annet lovverk. I dette skjæringsfeltet mellom statlige og kommunale ansvarsområder oppstår et kostnadsfordelingsspørsmål som ikke er løst i de ovennevnte lover og forskrifter. I det såkalte betalingsrundskrivet Q-6/2007 fra det daværende barne- og likestillingsdepartementet er det forsøkt oppstilt retningslinjer for håndtering av dette kostnadsfordelingsspørsmålet.

Det fremgår av innledningen til betalingsrundskrivet at formålet er å *”sikre mest mulig ensartet forståelse og praktisering i hele landet når det gjelder oppgave-, ansvars- og utgiftsfordelingen mellom kommuner og statlige regionale barnevernmyndigheter”*.

I betalingsrundskrivet Q-6/2007 er det fremhevet at barneverntjenestens ansvar er av subsidiær karakter også overfor funksjonshemmede barn. I del II punkt 2.5 heter det bl.a.:

At barnet er funksjonshemmet gir ikke i seg selv grunnlag for å plassere barnet utenfor hjemmet med hjemmel i barnevernloven. Det er bare dersom det funksjonshemmede barnet samtidig faller inn under de alminnelige vilkårene for tiltak etter barnevernloven at barnevernloven kommer til anvendelse. At barnet på grunn av funksjonshemmingen har større omsorgsbehov enn foreldre med alminnelig god omsorgsevne er i stand til å ivareta, er ikke tilstrekkelig til plassering utenfor hjemmet etter barnevernlovens regler.

I del III punkt 5 er det bl.a. uttalt følgende om kostnadsfordelingen for særskilte tiltak som har sammensatte årsaker: :

Dersom funksjonshemmede barn plasseres i statlige eller private barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging, skal kommunen dekke den del av utgiftene ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming, i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragnings mellom hvilke tiltak ved institusjonsoppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming. Det må i så fall foretas en konkret vurdering av det enkelte barn. Det vil i denne sammenheng være nyttig å se på hvilke behov barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt har. På samme måte kan det være nyttig å se hvilke behov hjemmeboende barn i samme alder og med tilsvarende funksjonshemming har.

En kostnadsdeling som beskrevet ovenfor skal imidlertid ikke skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

I vedlegg til Samarbeidsavtale av 19. august 2008 mellom Staten og KS om *"Utvikling av barnevernområdet"* heter det bl.a.:

Twisteløsningsorganets virkeområde vil også typisk omfatte tilfeller der funksjonshemmede barn plasseres i fosterhjem eller i barneverninstitusjoner, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging. Kommunen skal da dekke den del av utgiftene ved oppholdet som knytter seg til barnets funksjonshemming i tillegg til ordinær andel av oppholdsutgiftene. I en del tilfeller kan det være vanskelig å foreta en grensedragnings mellom hvilke tiltak som knytter seg til barnets funksjonshemming.

Det følger imidlertid av betalingsrundskrivet at en kostnadsdeling som beskrevet ovenfor ikke skal skje dersom omsorgssvikten er den dominerende årsak til barnets funksjonshemming. Det vil da være den ordinære betalingsordningen innenfor barnevernet som skal legges til grunn.

Nemnda vil på grunnlag av ovennevnte knytte enkelte bemerkninger til lovanvendelsen.

Lovens utgangspunkt er, som det fremgår ovenfor, at regional barnevernmyndighet skal dekke utgiftene til fosterhjem og institusjon for barn under 20 år utover kommunens egenandel.

Barneverntjenestens ansvar er imidlertid subsidiært også overfor funksjonshemmede barn, og funksjonshemmede barn under barnevernets omsorg vil ha de samme rettigheter etter andre velferdslover som hjemmeboende funksjonshemmede barn. Nemnda er på dette punktet enig i det prinsipielle synet på forholdet mellom barnevernloven og de øvrige velferdslovene som kommer til uttrykk i ovennevnte retningslinjer.

Nemnda legger videre til grunn at det, slik det fremgår av retningslinjene, i tilfeller hvor funksjonshemmede barn er plassert i fosterhjem eller barneverninstitusjon, og funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak, må foretas en kostnadsfordeling mellom kommunen og Bufetat basert på en vurdering av hvilke tiltak ved institusjonsplasseringen som er knyttet til funksjonshemmingen. Disse utgiftene skal bæres av kommunen mens øvrige tiltak skal bæres av Bufetat. Denne fordelingen må skje etter en konkret vurdering, som nødvendigvis må bli skjønnsmessig. Etter nemndas vurdering kan det ikke være avgjørende for vurderingen om forsterkningstiltaket er hjemlet i barnevernloven. Nemnda legger også til grunn at utfallet av vurderingen både vil kunne bli at kommunen må bære alle utgiftene til særskilte tiltak, og at det skjer en fordeling av utgiftene mellom kommunen og Bufetat. Både formuleringene i rundskrivet og den sammenlignende vurdering som det legger opp til med henholdsvis barn i samme alder med tilsvarende omsorgssvikt og hjemmeboende barn med tilsvarende funksjonshemming, taler etter nemnda syn for en slik fortolkning.

Nemnda nevner for ordens skyld at forutsetningen for en kostnadsdeling er at de særskilte tiltakene eller tilretteleggingen har sin årsak i funksjonshemmingen, jf. ordlyden i rundskrivet: *"...funksjonshemmingen innebærer at det må settes inn særskilte tiltak eller særlig tilrettelegging ..."* I tilfeller hvor forsterkningstiltak alene har sin årsak i omsorgssvikten eller grunnlaget for plasseringen, må resultatet bli at lovens normalordning legges til grunn og Bufetat bærer kostnadene utover kommunens egenandel.

I tilfeller hvor omsorgssvikten er den dominerende årsaken til funksjonshemmingen skal også lovens ordinære betalingsordning legges til grunn slik det er presisert i rundskrivet.

Avslutningsvis nevnes at når plassering av barn med funksjonshemming skjer i institusjoner som er hjemlet i andre lover, reguleres finansieringen av oppholdet av denne lovgivningen, og statlig regional barnevernmyndighet har ikke ansvar for å dekke oppholdet.

3.

Spørsmålet i herværende sak er om omsorgssvikten er den dominerende årsak til Bs funksjonshemming. Hvis så *ikke* er tilfelle, må kommunen selv bære ekstraordinære utgifter til forsterkningstiltak i fosterhjemmet som knytter seg til funksjonshemmingen, jfr. betalingsrundskrivet Q-6/2007 punkt 7.1.4:

I tillegg har kommunen ansvaret for å dekke ekstrautgifter som oppstår under fosterhjems plassering, herunder bl.a.:

- (...)
- Utgifter som knytter seg til eventuell funksjonshemming

Basert på de dokumenter som er fremlagt for nemnda, kan nemnda vanskelig se det annerledes enn at B har alvorlige funksjonshemminger som tilsier at han har hatt, fortsatt har og sannsynligvis vil ha i lang tid, et stort hjelpebehov etter annet lovverk enn barnevernloven. Det vises til kommunens saksfremlegg av 2009 til fylkesnemnda, hvor det heter bl.a.:

B er ein gut med særskilte behov for tilrettelegging, hjelp og støtte og omsorg. Han vert vurdert til å ha omsorgs- og opplæringsbehov langt utover det normale, i ei vurdering av psykolog C i 1994.

I epikrise frå D sjukehus av 1996, vart han gjeven diagnosen multiple utviklingsforstyringar. Guten har fått diagnosen ADHD, og har oppfølging med medisiner på BUP. Guten har store språkvanskar, lavt intellektuelt nivå i høve alder, manglar basale ADL ferdigheter og har omfattande sosiale vanskar. Han har vore på eiga lita gruppe ved skulen, med spesialundervisning på full tid. Han går no første året på A skule, der han er med i ei lita gruppe elevar med særskildt tilrettelegging.

I kommunens brev av 2008 til fylkesmannen i E vedrørende krav på refusjon, heter det bl.a.:

Det har vore uklart kor stor del av problema som er omsorgssvikt, og kor stor del som skuldast forhold ved B.

(...)

Diagnosen han har fått av D sjukehus er multiple utviklings-forstyringar; Tourettes syndrom, ADHD og tvangsliding.

Det er framleis uklart kva som er lidingane til guten og kva som er eit resultat av samspelet med mor.

I rapport av 2010 fra pedagogisk psykologisk teneste i A kommune vedrørende generell evnetest for B, heter det bl.a.:

(B) har ein ujamn evneprofil med eit samla evnenivå under normalområdet. Når vi nyttar 9 års aldersnorm ligg samla skåre i nedre del av normalområdet for denne aldersgruppa. Han skårer best på deltestar der oppgåvane består av strukturerte visuelle stimuli, svakast på skuleinformasjon og rekning. På deltestane ordforståing og ordresonnering skårer han høgare enn venta ut frå sine verbale vanskar. På desse deltestane skårer han på 8-9 års nivået. På bakgrunn av dette er det rimelig å anta at (B) har god verbal forståing.

(...)

(B) forholder seg greit til tall. Han kan ikkje alfabetet, men skiljer bokstavar og tal, og gjettar på bokstavnamn når han ser bokstavar.

På bakgrunn av ovennevnte legger nemnda til grunn at Bs funksjonshemninger medfører et hjelpebehov i fosterhjemmet ut over rene barnevernsrelaterte utfordringer, og at disse hemninger og hjelpebehov ikke har sin dominerende årsak i omsorgssvikten.

Nemnda finner imidlertid at en del av behovet for forsterkningstiltak må henføres til den mangelfulle omsorgssituasjonen B har levd under det meste av sin barndom. Det fremgår av sakens dokumenter at Bs mor, som selv har særskilte støttebehov på grunn av sine lidelser og nedsatte funksjonsevne, ikke har evnet å forstå Bs behov og gi ham en stabil og forutsigbar tilknytning og omsorg, til tross for omfattende hjelpetiltak. Hennes opptreden overfor B har vært uhensiktsmessig i forhold til den atferd han har utviklet. Som Bufetat også legger til grunn finner nemnda at omsorgssvikten har forverret Bs utvikling, og at Bs behov for forsterkningstiltak i fosterhjemmet for en del også er knyttet til dette. Når det må legges til grunn som mest sannsynlig at hjelpebehovet har tilknytning både til funksjonshemmingen og det særskilte omsorgsbehovet som følge av omsorgssvikten, må det etter nemndas vurdering foretas en skjønnsmessig fordeling av utgiftene.

Dersom B hadde bodd hjemme uten at det forelå omsorgsvikt, må det legges til grunn at han ville hatt krav på hjelpetiltak etter sosialtjenesteloven § 4-2, for eksempel i form av avlastningstiltak og støttekontakt. Også omsorgslønn kunne etter omstendighetene vært et aktuelt hjelpetiltak. Nemnda finner det imidlertid ikke sannsynlig at det i en slik situasjon ville vært behov for særskilte tiltak i det omfang som nå er etablert i fosterhjemmet, herunder frikjøp av fosterforeldrene i til sammen en hel stilling i fosterhjemmet.

4.

Før saken ble brakt inn for nemnda, hadde Bufetat innvilget statlig refusjon ved bruk av forsterket fosterhjem med kr. 10 194 per måned etter fradrag for kommunens egenandel mens kommunen hadde søkt om kr. 46 503. Bufetat hadde avslått søknad om refusjon av utgifter til støttekontakt og miljøarbeider i hjemmet under mors samvær, mens utgiftene til frikjøp av fosterforeldre var innvilget med kr. 24 540 av omsøkte kr. 31 782, altså ca 78 % av omsøkt beløp. For øvrig var det innvilget støtte til veileder og ugiftsdekning i henhold til KS veiledende satser.

Nemnda finner etter en helhetlig vurdering at den kostnadsfordeling som fremgikk av siste tilsagn fra Bufetat (komm. dok. og , jf. Bufetats brev av 2010 til nemnda s. 3) fremstår som rimelig ut fra sakens opplysninger. Bufetat dekker etter denne fordelingen det vesentligste av utgiftene til frikjøp av fosterforeldrene mens kommunen dekker en mindre andel av dette samt

støttekontakt. Det er ved nemndas vurdering sett hen til kommunes ansvar overfor barn med funksjonshemming etter sosialtjenesteloven § 4-2.

Når det gjelder dekning av kostnadene til miljøarbeidertiltaket i Bs hjem i forbindelse med samvær med mor, bemerker nemnda at barnevernlovens system er at kommunene har ansvaret – også det økonomiske ansvaret – for de oppgaver etter loven som ikke er lagt til et statlig organ, jf. barnevernloven. § 2-1. Det er ikke tvilsomt at tiltak som etableres i barnets hjem er kommunens ansvar. Dette gjelder både ansvaret for å etablere og for å finansiere tiltakene, jf. barnevernloven §§ 8-1 og 9-1. Det finnes riktig nok noen hjelpetiltak i hjemmet i statlig regi, men miljøarbeider i forbindelse med samvær er ikke et slikt tiltak. Tiltak ved samvær i hjemmet er vanlig i barnevernsaker, og det er langvarig og ensartet praksis for at dette faller inn under kommunens ansvar.

Etter dette finner nemnda at både barnevernloven og betalingsrundskrivet må forstås dit hen at utgifter til hjelpetiltak (miljøarbeider) i forbindelse med samvær i hjemmet etter fosterhjemsplassing, skal bæres av kommunen, jfr. betalingsrundskrivet Q-6/2007 punkt 8.

5.

Kommunen får etter dette delvis medhold i sitt krav om refusjon for forsterkningstiltak knyttet til fosterhjemsplassing idet Bufetat etter nemndas syn skal dekke den vesentligste andel av arbeidsgodtgjørelsen til fosterforeldrene. Nemnda finner at beløpet skjønnsmessig kan settes til 80 % av arbeidsgodtgjørelsen. Kommunen får ikke medhold i sine krav om dekning av utgifter til støttekontakt og miljøarbeider. Utgifter til veileder og utgiftsdekning i henhold til KS satser dekkes av Bufetat slik det fremgår av siste tilsagn.

Avgjørelsen er enstemmig

Slutning:

Statlig barnevernmyndighet betaler utgiftene til arbeidsgodtgjørelse for fosterforeldrene med 80 % av hel stilling i fosterhjemmet for gutt født 1993, samt utgiftsdekning i henhold til KS veiledende satser og utgifter til veileder i henhold til tilsagn for 2010.

Kristel Heyerdahl

Kim Heger

Ola Rømo

